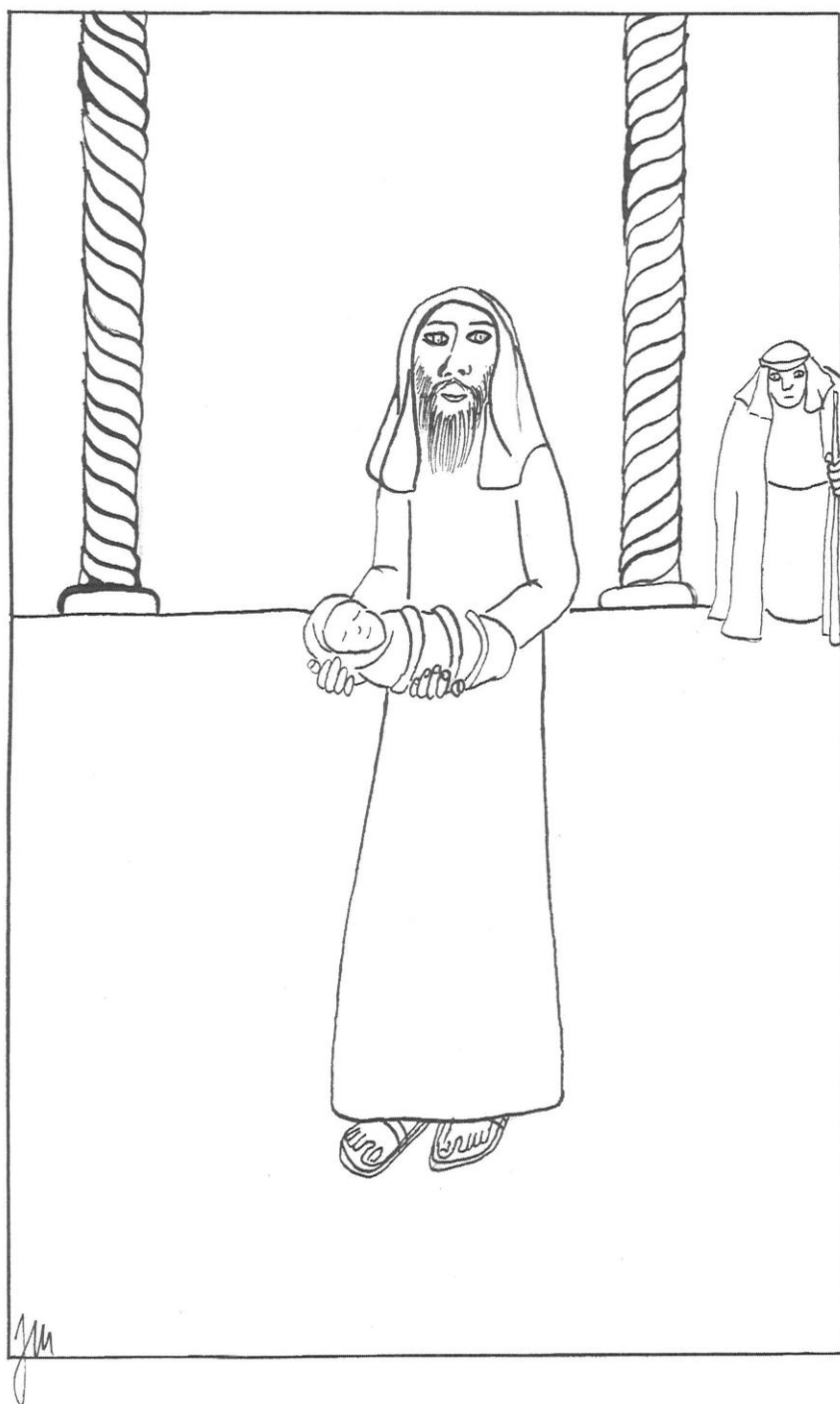

**Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle
svého slova v pokoji, neboť moje oči
uviděly tvou spásu!**

**Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle
svého slova v pokoji, neboť moje oči
uviděly tvou spásu!**

SVÁTEK UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Evangelium (Lk 2,22-40)

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužří smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžješ, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

První část textu reflektuje povinnost představit každého prvorozeného Hospodinu (Ex 13,1-2) a má svoji starozákonní paralelu v 1 Sam 1,22-24, kdy je Hospodinu představen Samuel. Důležitý je důraz na Mariinu a Josefovou věrnost: naplňují požadavky Mojžíšova zákona. Boží záchrana skrze Ježíše přichází „ze Starého zákona“, a to prostřednictvím zachování zákona. I místo, tedy Jeruzalém, ukazuje kontinuitu Starého a Nového zákona.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužítí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Setkáváme se zde s postavou Simeona, zbožného a upřímného starce, připomínajícího nejen Eliho (1 Sam 1-2), ale také Zachariáše, otce Jana Křtitele. Tento stařec je představen také jako ten, kdo očekává „potěšení Izraele“ (potěšení a záchrana Izraele jsou obsahem dobré zprávy v Iz 52,9) – a sice v prorockém Duchu, který otevře jeho oči pro poznání dítěte (Zachránce!) a vnukne mu slova chvály. Tak, jako je velikost Jana Křtitele opěvována v Zachariášově chvalozpěvu, je Ježíšova velikost nyní vyzpívána v tomto hymnu. V těchto slovech Simeon vystupuje jako „stráž“, která očekává něčí příchod. A příchod spásy znamená pro něj „propuštění ze služby“.

Vyvrcholením hymnu je vyznání Ježíše jako nositele života nejen pro Izrael, ale pro všechny lidi bez rozdílu: Kristus bude životem – světlem pro pohany, slávou pro Izrael. Oba pojmy, světlo a sláva, se ve Starém zákoně několikrát vyskytují společně, viz Iz 60,1-2. Právem tedy můžeme tvrdit, že v našem případě jsou obě slova synonymy: pohané nejsou tedy „ošizení“ oproti židům (je chybné tedy vidět v tomto verši „upřednostnění“ židů a narážku na to, že spása je z vyvoleného národa). Pohané i židé potřebují životodárné světlo/slávu, které označují Boží přítomnost, která přináší život (světlo je ve Starém zákoně častým symbolem života, je jeho „prvotinou“, Gen 1,3): bez světla se totiž „kráčí v temnotě a ve stínu smrti“.

Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Simeon rodičům požehná (paralela k 1 Sam 2,20), a poté pronese proroctví: malé dítě bude pro některé „vzkříšením“, pro jiné však „pádem“. Jedni Krista přijmou, druzí mu budou odporovat (nebo Kristus bude znamením, které bude odmítnuto – v. 34; také Izajáš byl znamením, viz Iz 8,18). Toto „odmítnutí“ bude tak silné, že dokonce i Maria zakusí hlubokou bolest; jejím symbolem je pronikající meč. Přitom to nebude pouhá bolest z utrpení syna (psychologický aspekt), ale bolest z odmítnutí syna jakožto Mesiáše (duchovní aspekt). Pokračování verše 35 („aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí“) se nevztahuje k meči v Mariině srdci, ale k znamení – právě

skrze odmítnutí vyjdou najevo negativní myšlenky zaměřené proti Kristu, jak je zjevné ve sporech s farizeji.

Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Anna, na rozdíl od Simeona, nevysloví žádné proroctví. Zjevně však i ona rozpoznala v malém dítěti očekávaného Zachránce. Její služba je omezena na šíření zvěsti o dítěti („vykoupení Jeruzaléma“ je synonymem pro „vykoupení Izraele“ – část zastupuje celek).

Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním. Zmínka o Ježíšově moudrosti připravuje půdu pro následující úryvek (Ježíšova rozmluva s učiteli v chrámě). „Rostl a milost Boží byla s ním“ je opět ozvěnou příběhu o Samuelovi (1 Sam 2,21.26).

SHRNUTÍ

Znovu se ukazuje chudoba Svaté rodiny: v den Mariina kultického očišťování (tj. 40 dní po narození dítěte - Lv 12,1-6) je podána oběť chudých - pár hrdliček, nebo dvě holoubata. Tento starozákonní rituál se stává příležitostí pro "něco nového": stařec Simeon a prorokyně Anna mohou vidět Boží záchranu, Ježíše. Setkání s Ježíšem vede ke chvále, úžasu a zvěstování (v. 38; podobně po narození Jana Křtitele Zachariáš prorokoval a oslavoval Boha: Lk 1,67-79).

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Představte si, že je večer, vy jste doma, najednou vám vypadne proud... a všechno zhasne. Všichni pak začnou vyděšeně hledat nějaké světlo – svíčku, baterku nebo aspoň mobil. Podobně může mít někdo radost, a najednou už ji nemá – jako by ho ovládl černý smutek. Někdo jiný si zas může něco užívat, bavit se, a pak všechno skončí a jeho pak už nic nebaví... Jiný zas může odvážně vyrazit do lesa, najednou se setmí, a tak dostane strach. Ale my čteme, že Ježíš je jako světlo, které svítí do naší tmy, do našeho smutku, strachu nebo nezájmu. Když si na něj vzpomeneme, kus svého světla nám může kdykoli dát. Zkus to někdy!

Starší:

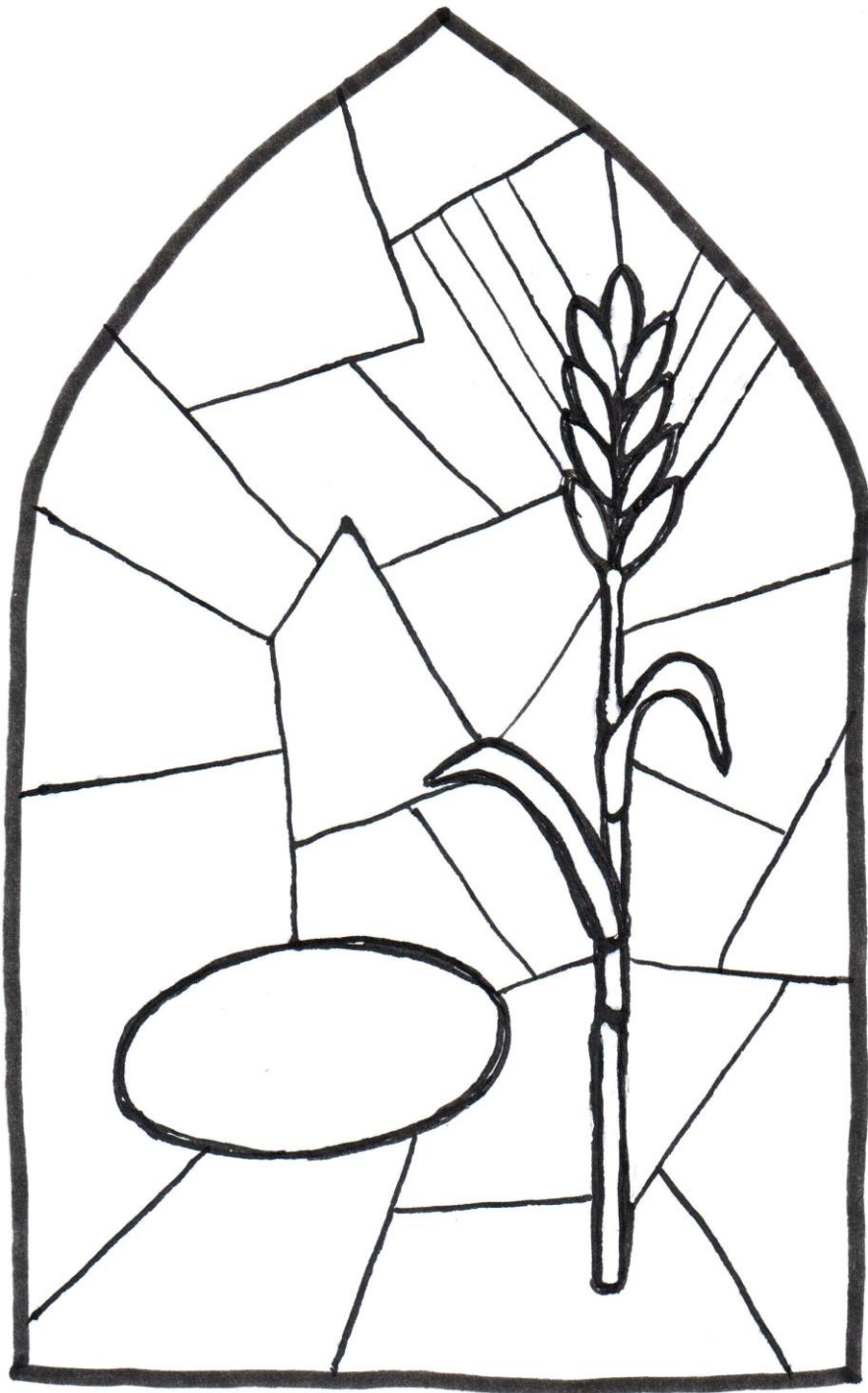
Je zajímavé, jak jsou v našem textu popsány dvě stránky Ježíšova působení: někteří z jeho příchodu budou mít radost, jiní se budou zlobit. Nic mezi tím. Jestliže se nějak přiblížíme k Ježíši, nemůžeme tak snadno zůstat indiferentní (bez zájmu). V jeho blízkosti se totiž odhalí, kdo vlastně jsme nebo chceme být. Maria se od Simeona dozvídá, že Ježíšův život (a tedy i její) bude doprovázet mnoho radostí, ale i bolestí. V tom je Ježíš podobný každému z nás. My máme velkou výhodu, že do budoucna už každý z nás se svými radostmi a bolestmi nikdy nebude sám. Ježíš je prožíval a prožívá s námi! Na to se můžeme spolehnout.

Zkusme si

Mladší / Starší:

Dnešní příběh se odehrává v jeruzalémském chrámu, kam rodiče přinesli novorozeného Ježíše.

- Kde všude se v Bibli o chrámu hovoří? Dokážete najít aspoň tři další úryvky ve Starém zákoně a tři v Novém zákoně?
- Abyste si uměli chrám představit, [podívejte se na video](#), které vám stručně ukáže, jak chrám v Ježíšových dobách vypadal.
- Josef a Maria přišli, aby v chrámu vykonali svou povinnost. Máte i vy v kostele nějaké povinnosti? Můžete si o nich vzájemně vyprávět, případně je třeba pro ostatní nakreslit.
- Určitě ale máte povinnosti i doma. Zkuste je v tomto týdnu nezanedbat – kdykoliv se vám něco povede a svou práci dokončíte, můžete si buď vybarvit část některé z vitráží na následujících stránkách, nebo si psát nějakou přehlednou tabulku. Budete mít na konci týdne všechno hotovo?

Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

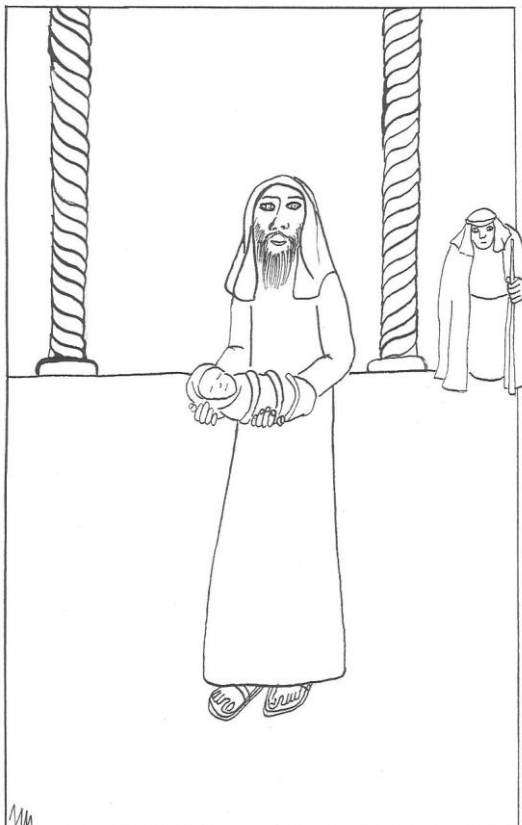
Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

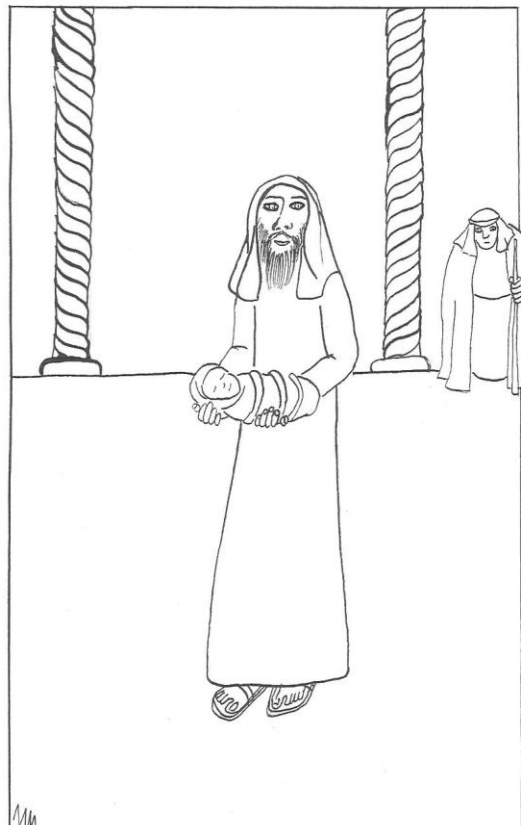
Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

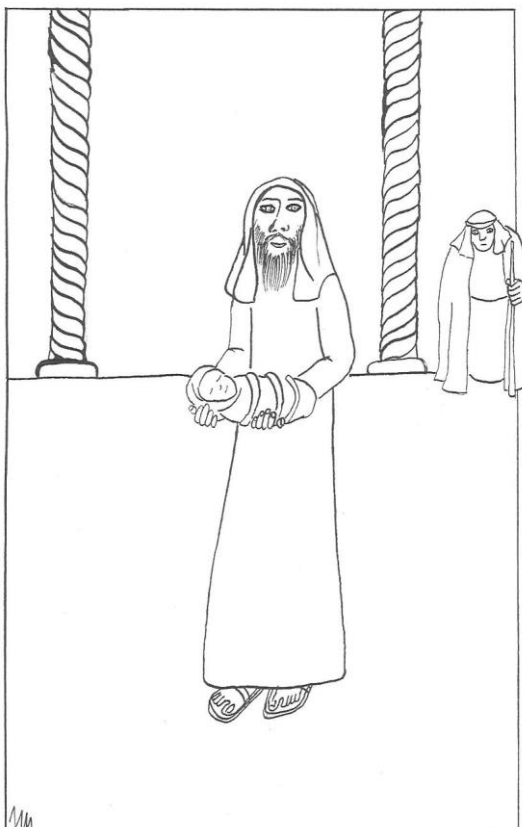
Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

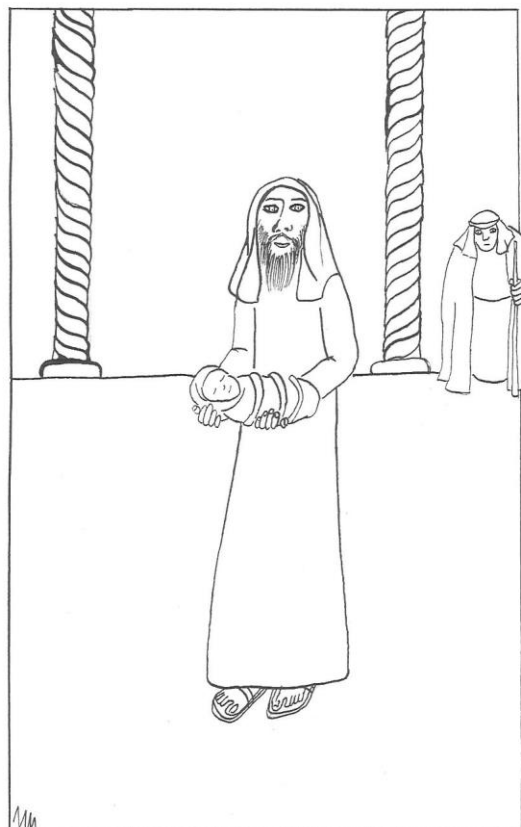
Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40

Svátek Uvedení Páně do chrámu
Lk 2,22-40